

İSMAİL SAYMAZ • Balkon Sefası

ISMAIL SAYMAZ Rize’de 11 Temmuz 1980’de doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi’ni bitirdi. Gazeteciliğe Rize’de başladı. Konya ve İstanbul’da yerel gazetecilik yaptı. Ardından *Radikal* ve *Hürriyet* gazetelerinde çalıştı. İnsan hakkı ihlalleri, düşünce ve ifade hürriyeti konularında haberleri yayımlanıyor. Saymaz, yirmiyi yakın davada yargılandı. 2014 yılında Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün yılın “100 Basın Kahramanı” listesine alındı. Abdi İpekçi, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Metin Göktepe ödüllerine layık görüldü.

Kitapları: *Postmodern Cihad, Hanefi Yoldaş, Nefret / Malatya: Bir Milli Mutabakat Cinayeti, Oğlumu Öldürdünüz Arz Ederim, Sıfır Tolerans, Sözde Terörist, Esas Duruşta Cinayet, Ali İsmail, Fitrat, Çay Güzeli, Türkiye’de IŞİD, Kimsesizler Cumhuriyeti, Şehvetiye Tarikatı.*

İletişim Yayınları 2891 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 506

ISBN-13: 978-975-05-2914-6

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Necdet Dümelli, Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Uğur Biryol

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İSMAİL SAYMAZ

Balkon Sefası

Utkan Adıyaman'a...

*Ah, kimselerin vakti yok
Durup ince şeyleri anlatmaya*

– GÜLTEN AKIN

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm

Muayene.....	9
Ses Sineması.....	13
Ben de Seni Öyle Özleyeceğim.....	17
Bünyamin.....	21
Goicihe Emice.....	25
85-86.....	29
Cennet.....	33
Yoldaşa Veda.....	37

İkinci Bölüm

Poşa'nın Kızı.....	45
Aday Adayı.....	49
Kısmet.....	53
Yağ Çiçeği.....	57
İftar Topu.....	61
Sağdıç.....	65
Karilar Pilajı.....	69

<i>Amme Malı</i>	73
<i>Zelzele</i>	77
<i>Afişteki Kadın</i>	81
<i>Karışık Tost</i>	85
<i>Sarı Telefon</i>	89
<i>Ah, Yasemin</i>	93
<i>Taziye Evi</i>	97
<i>Balkon Sefası</i>	101
<i>Gont</i>	105
<i>Papara</i>	109
<i>İhtiyaç Molası</i>	113
<i>Sinek Arabası</i>	117
<i>Akasya Reçeli</i>	121

Birinci Bölüm

Muayene

Doktor, masanın üzerindeki kan tahlili sonuçlarına dikkatle bakarak birkaç sayının etrafını kırmızı kalemle çizdi. Gözlerini evraktan kaldırıp, “Kolesterolünüz yüksekmiş,” dedi. Düşünceli ve tedirgindi. Bir sırrı öğrenmek istercesine, “Ailenizde kalp krizi geçiren var mı?” diye sordu. O an aklıma, Rize Devlet Hastanesi’nin kapısındaki bankın üzerinde, ellerini yumruk yapıp alınına dayamış halde ağlayan Yıldırım dayım geldi. Apansız inen kalp krizi dayımı babasız, beni dedesiz bırakmıştı. Dedem İsak Tanrıverdi, şu dünyada kaybettiğim ilk yakınım.

Dedem, 1929’da dünyaya gözünü açtığı andan 1951’de Kore Savaşı’na asker olarak gönderildiği tarihe kadar bir gün olsun Erzurum’daki köyümüzden ayrılmadı. Kunuri’de, üzerlerine yağdırılan kurşunlarla ağır yaralanmıştı. Bindirildikleri gemilerle Kore’ye gönderilirken de rençper Osman’ın oğlu İsak’tı, madalyasız bir gazi olarak köye döndüğünde de... Onlar Türkiye’ye uğurlanırken, Kore dağlarında cesedi kalanlar ve dönemeyenler vardı.

Ne vakit Erzurum Radyosu’nda türkü saati başlasa beyaz

radjosunu sabitlediği duvarın altındaki minderde bir ayağını diğer bacağının altına almış halde uzaklara dalardı dedem. Mavi boyalı pencereden cılız kavaklar ve kıraç dağlar görünürken, dedemin içine doğru yankılanan hıkırışları radyodan yükselen Erzurum türküsüne karışırdı:

*Kore dağlarında ot kucak kucak
Ne bilsin analar böyle olacak
İrahmet yerine kurşun yağacak
Gitti de gelmedi, buna ne are*

Dedemi ya pencerenin pervazına yaslanmış halde ötele-re bakarken, yahut sabah ezanından sonra kuzulara avucunda tuz verirken hatırlıyorum. Bazen de elceklerle samandan halat ördüğü akşamki gibi otuz iki dişini birden göstererek, keyifle gülerken... Kısacık boyu ve tombul gövdesiyle peynir tulumunu andırđıđı için köylüler dedeme “Tulum İşak” lakabını takmıştı.

Dedem Kore’den döndükten sonra anneannem Peruza ile evlendi. Annem beş çocuklarından ikincisi, dört kızlarından biriydi. Baktıkları hayvanlar bu nüfusu doyurmaya yetmediğinden, dedem Rize’nin yolunu tuttu. Kışın şehirde hamallık, yazın köyde renperlik yaptı. 70’li yıllarda talihini İstanbul’da aradı. Hasköy, Kasımpaşa ve Kulaksız’ın ara sokaklarında el arabasıyla balık satarak ekmeğini kazandı.

Benim ortaokula başladığım yıl, kışı geçirmek için Rize’ye, bizim yanımıza gelmişti. Gündüzleri bazen bir balık tezgâhi başında müşteri bekleyerek, bazen Muharip Gaziler Derneği’nde “Ankara’dan haber var mı?” diye sorarak geçiriyordu. Çünkü Kore Savaşı’ndan yirmi dört yıl sonra, ancak 1974’te bağlanan aylıkları, 1983’te ellerinden alınmıştı. Kore gazileri ancak 1991’de maaş hakkına yeniden kavuşmuştu.

Dedemin sevinci yalnızca bir yıl, 9 Aralık 1992 gününe kadar sürebildi. O gün çay içmek için girdiği, babama ait Ba-

har Kiraathanesi'ndeki bir masada yüreğine inen krizle can verdi. Bize veda ederken sessiz ve vakurdu. Ondan geriye bir köy evi, artık otu bile biçilmeyen birkaç çayır ve beyaz radyosu kaldı.

Ben dedemin öldüğünü okuldan eve dönerken öğrendim. Rize Devlet Hastanesi'nin avlusuna vardığımda, kapının önünde toplanmış köylülerimizi gördüm. Kalabalığa yaklaştıkça bankın üzerinde sessizce ağlayan dayımı fark ettim. O an ben de ağladım.

Doktor bana, "İyi misiniz İsmail Bey?" diye sorunca Rize'de değil İstanbul'da, muayene için geldiğim bir hastanede olduğunu hatırladım.

"Ailenizde kalp krizi geçiren kimse var mı?" diye sorusunu yineledi doktor.

"Dedem..." dedim. "Dedem, altmış üç yaşında kalp krizinden ölmüştü."